

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

PAU SARASATE.

La gloria de Paganini,
á pesar de ser tant gran,
l' ha eclipsada en Sarasate
com qui diu en un instant.

Sa fama crusa l' Europa
corrent ab frenétich vol,
cubrint d' honors y d' aplausos
al Paganini espanyol.

UNA CONQUISTA.

(ARREGLAT DEL FRANCÉS.)

Fernando... un de mos millors amichs, á qui
tinch lo gust de presentarlos.

Quaranta anys, magistrat á provincias, casat...
casi ja pot suposarse. ¿Es ditxòs? No 'n puch res-
pondre: sols sè que tè ja una pila de criaturas.

Ab tot, aixó no l' ha curat de certas propen-
sions á lo *irregular*. Los recorts d' estudiant son
com las feridas; de tant en tant s' obran. A cada
viatge que 'n Fernando fa á Barcelona, es graciòs
véurel ab quina afició 's mira 'ls baixos de las
pantorrillas de las noyas que atravessan la Ram-
bla, y l' accent apassionat ab que sol exclamar:

—¡Oh! ¡aquestas barceloninas! ¡aquestas bar-
celoninas!—

Un volcán, no hi ha remey, ha de ser comple-
tament obert ó completament tancat. Si la extinció
no es completa, tart ó aviat se presenta la
erupció.

Aixís va passar l' últim any...

Ara veurán cóm.

Era durant los balls de Carnaval. Aprofitant
unas vacances, en Fernando va escórrer dissi-
muladament fins aquí.

¡Una senmana á Barcelona! ¡quina saturnal se
li esperava!

—Amich mèu, va dirme al abrassarnos, aquesta
vegada vinch decidit á fer conquistas...

—¡Y la tèva dona!

—¡Psè! 'T. juro que farè conquistas ó perdrè 'l
mèu nom.

—¡Pero tú tens lo propòsit de...!

—Tinch tots los propòsits que vulgas. ¿Créus
tú qu' un home de quaranta anys escassos, per
mès que estigui retirat en un recó de món, no

guarda dintre del cor certs trossets de dinamita?..
¡Oh! ¡La vida de solter! ¿Te 'n recordas?

—Sí; me 'n recordo... y aixó ja 'm basta.

—¡Hipócrita! Pero en fi; si á tú 't basta, á mí no. Vull renovar aquelles escenas, aquelles festes. Lo *champagne* á raig fet, las cansons de foch, los petonts volcánichs...

—Minyò; veig que l' atach es més grave de lo que jo 'm creya...

—No te 'n riguis; parlo formalment.

—¡Potser sí!... Ja ho ets de formalot devengadas...

—Y ara te 'n convencerás...

—Bè bè; fès lo que 't sembli...—

Sè que 'n Fernando es de lo més testarut que corra; per xo vareig creure inútil tractar de disuadirlo.

Pero si la mèva rahò va callar, la mèva curiositat va excitar-se notablement.

L' endemà, convensut de que en Fernando ja n' hauria fet una de las sèvas, me 'n vaig cap á la fonda, decidit á ferlo cantar.

Era 'l mitj dia, un' hora molt enrahonada, tractant-se de visitar á un home que devía haver retirat molt tart.

Dòno un copet á la porta y 'n Fernando 'm vè á obrir.

—¡Vaya!—vaig dir jo entrant.—¿Ja has fet la primera conquista? Acóstat, que vull llegirte en la fisonomía l' efecte de... ¡Mosca! Sembla que ha anat de serio... ¡Vaya una carussa fas! ¿Ahont vas sopar?

—A casa de... en fi, no vull dirtho.

—Bè, bè; m' es igual... Y *ella* ¿era guapa?

—No t' importa res.

—Bueno; pero de tots modos sería aixerida... Y per supuesto, devía haverhi *champagne* á raig fet, cansons de foch, petonts volcánichs. .

—¡Hum! No massa...

—¡Cóm!

—Nó, no massa; pero no alsis tant la veu, perquè... en fi...

—¡Qué! ¿que per ventura la tens aquí dintre?

—¡Pssst! Es allí... en aquell quarto...

—¡Sambomba!... ¿que 't vols comprometre?

—Ha sigut precis portarla.

—¿Precis? ¡No comprench!

—Ja 'm comprech jo... ¡Quína nit!

—Pero, bueno; corra, parla, explicat...

—¡Ay, querido! ¡quín camelo!

—Digas, digas, qu' estich impacient.

—Figúrat tú que...—

En Fernando va fer un esforç; las paraulas no li podían sortir de la boca.

—Figúrat tú que, obstinat en la mèva idea, vareig anar al ball del Liceo.

—Era lo més natural.

—Entro, 'm fixo en una ròssa...

—¡Ah! ¿era ròssa?

—Y encara ho es.

—Ja es extrany, porque ordinariament portan una perruca y... en fi; continúa.

—Cap allá á las dugas de la matinada, y abreviant los preliminars, *ella* y jo 'ns estavam *vis-à-vis*, en una taula del restaurant que ja t' hi dit...

—O que ja no m' has dit.

—Tant se val: la noya, realment, era guapa, si bè estava molt pàlida y feya unas ulleras més que regulars...

—Vaja, una bellesa crepuscular.

—Varem posarnos á menjar... venen las ostras, ella sempre pàlida; venen unas perdius, ella obstinadament pàlida, vè 'l *Burdeos*, ella més pàlida

que may... Li omplo la copa per segona vegada y... ¡patatrás! Se 'm torna completament verda y cau desmayada.

—¡Caramba!

—Com morta, sense coneixement... Ja pots suposarho: li mullo 'ls polsos ab vinagre y res, com si tal cosa: crido al mosso y demano aygua naf... De cop ella obra 'ls ulls.

—No será res,—me diu; ja m' ha passat tot.—

Proba, efectivament, d' empassarse alguna cosa, y ¡crach! torna á agafar lo color vert y torna á desmayarsem.

—¡Redimontri!

—¡Oh! Y que no hi havia modo ni manera de reanimarla... ¿Qué faig?—pensava jo.—¡Si al menos sapiguès hont viu! En fi, vareig decidir-me per lo més senzill. La baixo, la fico al cotxe que 'ns esperava y la porto aquí á la fonda. Y tota la nit... visita del metje... begudas... fregas... unturas... mostassas... Després, quan s' ha trobat una mica calmada, la pobreta m' ho ha contat tot...

—¿Y que t' ha contat?

—Que no havia menjat res feya trenta sis horas y que sortía del hospital, ahont li havian dit que no hi podia estar, porque la tisis es una cosa massa llarga... Jo, la veritat, m' hi eternit de debó; ella s' ha posat á plorar y jo també... Després altra vegada begudas, fregas, unturas, calmants... No hi pogut dormir ni cinch minuts...

—De manera que ara fas d' *hermana* de la Caritat...

—¡Y donchs! ¿qué vols que fassi?

—Vaja pues... sent aixís me 'n vaig; procura dormir una mica... ¡Hasta luego!—

Y al tancar jo la porta, procurant no fer soroll, vareig sentir encara la veu d' ella, que deya, tota desfallida:

—¡Ay! ¡que sufreixo! ¡si 'm fès lo favor de posarme un cataplasma!

A. MARCH.

UN TARUGUISTA

—Mira, Riteta; jo 'm llevo, que á las deu tinch cita á l' estació de Fransa ab lo *Xatet de la Riba*, y per res del mon vull faltarhi, porque 'm sembla que donarém una *falconada* que algún *crach* se trobará ab los magatzems del seu vestit desembarassats... ¿Qué dius, que vagi ab cuidado? Fuig dona ¿que 't creus que comenso l' aprenentatje? ja sabs que del cap del moll al Tibidabo y del Llobregat al Besós, no hi ha ningú capás de fer la trabeta al *Noy de la Munda*: probas hi donat del mèus pesquis; y en quaní á serenitat y sanch-freda que surti 'l més *cachondu* del gremi, que 'l vull deixar més petitet que una figureta de pessebre...

—¡Que jo m' alabo! Com si no tingués la fulla de serveys que m' abona. Mira, no més ab lo fet del día que 's despedí la Patti, ne tindria prou per posarme al nivell dels més aixerits del ofici... ¿Qué vaig fer? Tens rahò, qu' encara no vivías ab mí. Sigué un cas que ab la *sorna* que fou fet. si tota la gent que 's trobava al *Plá de las Comedias* no 's posá á aplaudir, devía esser que 's guardavan los aplausos per despedí 'ls mils duros que s' emportava aquell rossinyol ab faldillas...

Esperat que no trobo la corbata... ¡Deul... ¡Ah, ja la tinch! Podía buscar; era dintre una sabatilla tiva.

Donchs, si; m' estava contemplant la gran filera de cotxes que anavan deixant á la porta del *Prin-*

cipal á aquell bè de Dèu de senyorío, quan veig un senyor encantat llegint lo cartel de la funció; li pego *llambregada*, y... ¡Cristo!... ¡quin *grillet* li penjava pit avall, perdéntseli dintre de la butxaca de l' ermilla! «*Noy*—vaig dirme—en aquesta butxaca deu haverhi presoner un *cloch* del *hu* qu' has de veure de llibertarlo.» Y posantme al seu costat, vaig treballar ab tal finura aquestos dos ditets de la mà esquerra, fentla passar ab dissimulo per dessota 'l bras dret, que ab menos temps que 's necessita per fer un estornut, lo *cloch* havia passat en poder mèu; pero vet' aquí que quan lo tich ¡mal llamp!... m' adono qu' era de *niquel*. En aquell moment, lo senyò 's troba á faltar la *joya*, y ab una veuheta de prima de violi, crida: —¡Lladres!... m' han robat lo rellotje!...—y senyalantme á mí, diu:—¡Es aquest lo lladre!...—L'avoras, plantantme al seu davant, ab tota la mèva *sorna*, li dich:—¡No cridi!... No cridi tant, que se li trencará aquesta veu tant prima que tè. Tingui 'l rellotje... Vergonya me 'n donaría un senyor com vosté portar aquesta *petaca* de llauna!... Senyor de quincalla!... ¿Y vosté va á sentir á la Patti? Deu anar á guanyá 'ls deu rals que diu que donan per xiularla... Si vol creure 'm pòssis ulleras blavas per mirársela, no sigui que ab lo brill dels brillants perdi la poca vista que li queda.

Los qu' ho sentiren encare riuhén; y 'l pobre home 's quedá ab la boca més oberta y fent més ganyotas que 'l cap de sota l' orga de la *Catedral*.

Ja pots dirho que sigué cosa de riure; creu que tothom va ferho de gust. Entre tant jo, aprofitant lo barullo que 's formá, vaig tocar *jalent* esmunyintme pèl carrer de 'n *Trenta*...

Lo qu' es avuy no sè pas lo que farém; aixó dependirà de las circunstancias; pero molt será que a la arribada del tren no 'ns enterém d' alguna conversa per adquirir datos per fer un *enterro*. Pero ¡*muchel!* ¿eh? ojo á anarte'n de la *muy*, que las donas sou aucells de bech moll y no se 'us aguanta res al pap... Sí, dona, que tinch confiança ab tú; pero jo t' aviso. Mira, l' any passat per culpa d' aquell *mandongo* de *Mariquita*, van ferme viatjar per conte del govern fins á la *Corunya*, y al arribar allá, ab un *remítase al punto de su procedencia*, torna altra vegada á Barcelona; y creu que val més passar mitja dotzena d' istius al *Colegi de Ceuta* que no pas fer lo viatge á aquella terra de gallegos...

¡Cristo... las deu! Quin modo de *garlá*; me 'n vaig que 'l *Xatet* estaré impacient per la mèva tardansa, perque com sab que soch puntual se creurá qu' hi tingut algun *tropieso*.

Vaja, adèu, *Riteta*; mentres soch fora no obris á ningú, sense mirar primer per la reixeta per veure qui es... ¡ja, ja, ja!... Aixó ho diuhén los que ténen molt *parné*; pero aquí, qui vols que vinga; més aviat vindrá algun *gura* de la *secretaria* disfressat de persona per ferte cantar: ab aixó, ja ho sabs, *muchel*, que á boca tancada no hi entran *guras*...

¡Ah!... Si no soch aquí á l' hora de dinar, no 'n fassis cas; será que haurém convidat á algun *Lázaro* per ferli pagar l' *enterro*... No 't moguis, no; ja tancaré per fora...

Pobre *Riteta*; se coneix que m' estima: sempre ab la pò al cós. Es una galant xicota que tindré de comprali 'l *soldat* per tréurela del *servey*...

Me sembla qu' avuy lo negoci pintaré bè; estich molt alegre y...

La camisa de la Lola
un xulo se la llevó...

¡Hola, *Llarch!* ¿Ahont vas tant depressa?... ¡Qué dius, qu' han agafat al *Xatet?* ¿Y per qué?... ¡Cristo! Sent aixís m' escamo. Pero... parlém més baix que 'ns poden sentir; pero escolta ¿d' ahont diable surten ara volent esbrinar lo *timo* dels *taulons*?...

¡Quan jo ho deya que no 'ns fibessim de'n *Paco Mandria!* Sempre vaig tenirlo per un *soplón* de marca... Pero per altra part estich tranquil, com també pot estarho 'l *Xatet*, perque podém acreditar que aquell dia y á la mateixa hora, 'ns trobavam dinant á *Lleyda*; pero no será per demès que *guilli* uns quants dias de Barcelona: la qüestió es parar lo primer *golpa*, que després *todo se andarà*.

Me 'n vaig á arreglar l' equipatje y capó *Lleyda* á preparar lo *tinglado* ab los amichs d' allá. Tú á veure 'l *Xatet* y donali instruccions... *Alanta*...

Lo mort qu' enterra 'l *Noy de la Munda* queda molt fondo, y per més que cavin no 'l trobarán. Mentres tinga 'ls *segons* que tinch en diferents pobles de fora, pot venirme la policia al darrera ab un flaviol sonant... ¡ja, ja, ja!... 'm sembla qu' aquesta vegada, com tantas altrás, se quedarán á la lluna de Valencia.

RAMONET R.

¡Ay!

Los mèus lectors me dispensarán; pero per una d' aquellas circunstancias que tant abundan en la vida y que devegadas obligan al home á fer lo que més lluny está del seu pensament, me veig privat aquesta senmana de donarlos l' acostumada revista. Y creguin que...

Un lector:—¡Calli, home, calli! No s' amohini per tant poca cosa. ¿Vol que li fassi jo aquesta revista que vosté no pot fer?

—¿Que 'n sab fer de revistas?

—Ja veurá; tot consisteix en anar al teatro, mirar lo que fan y escoltar lo que diuhén, y després agafar la ploma y ¡tris tras, tris tras! explicarho en un tros de paper blanch.

—¡Oh! ¿Y 'l criteri pera fer las observacions necessarias?

—¡*Hombre!* ¿que per ventura faig cara de no tenirne?

—No, pero..... ¿sab?..... ¡*El hábito no hace el monje!*

—¡Ca, ca! Deixis de *caborias*; aquí no parlém d' hàbits ni de monjos, sinó de teatros...

—En fi; aném á veure. ¿Qué me 'n diu del *Circo Equestre?*

—¡*Borrango!* Tot justament comensa per la mèva diversió favorita. Li asseguro que lo qu' es allí, ja 'n pot estar d' aborrit un home; si al cap de cinch minuts de serhi no s' ha partit de riure ó no ha obert un pam de boca contemplant las habilitats dels artistas, me deixo fer qualsevol cosa... ¡ey! mentres no sigui res de mal.

—Endavant: passém al *Pabelló del Retiro*: ¿qué 'n sab?

—Tambè, també hi vaig devegadas. Jo soch aixís: lo car m' agrada com á car y lo barato com á barato. Al *Retiro* ja sè que no 'm poden donar gran cosa; pero també sè que no més me fan pagar un ral y ¡qué diable! una cosa va per l' altra.

—Bueno; ja som al *Tivoli*: descantellis.

INVASIÓ DE GUARDIAS CIVILS.

Badalla de calor,
fes guardia alguna estona,
dorm mal, menja pitjor...
¿Y per xó 'ns han portat á Barcelona?

—¿Creurá que l' altre dia hi vareig anar á veure *La Tempestat* y 'm va agradar d' alló més? ¡Oh! ¡Y que després, generalment, acostuman á donar algun ballet! No, no pot negarse: la Empresa del *Ticoli* ho entén y en Colomer pot alabarse de que ab las sèvas trassas posa en escena y ah éxit, obras que semblan superiors á las forsas dels artistes qu' ell capitaneja.

—Y al *Ribas* ¿que no hi vá?

—Sí; dissapte passat vaig serhi; per cert que va haverhi un escándol de debó. Feyan una especie de funció de sonambulisme y romansería d' aquesta, y 'l públich va quedarne tant content, que si la policia no arriba á acompanyar al director, de fixo que li donavan una *serenata de padre y señor mio*.

—Corrent. ¿Qué me 'n diu de *Novedats*?

—¡Ah, caramba! ¿vol que li sigui franch? Pues no hi he anat.

—¿Y del *Espanyol*?

—Idem de idem.

—¡Pues sent aixís, ja hem acabat la revista!

—Sí senyor; per lo tant estiga bo...

—¡Ey, esperis, esperis! ¿Cóm se diu vosté?

—¿Jo? Climent: ¿per qué?

—Perque ja que vosté ha fet la revista, just es que vosté la firmi: tingui la ploma si es servit.

—¡Ah, prou, prou! no hi ha inconvenient. Miri, ¿veu? Ja está.

CLIMENT.

Á ELLA.

Ja sè que estás enfadada
perque 'l día del teu sant
essent jo lo teu aymant
no 't vinguí á fè una cantada.

Que 't canti cançons demanas
sols per recrear ton oído;
noya, 'l qu' es 'l teu *querido*
d' altres cosas tè més ganas.

Fa mitj any que no treballo
y quan de cantá he probat
si haig de dirte la vritat
no sè si canto ó badallo.

¿No compréns que m' encaparra
sense instrument, lo mèu cant?
¿No sabs que al deixarm' cessant
me van xafar la guitarra?

Si abaix de ton finestral
bó y fent aquella foscór,
lo mateix que un *trovador*
al fi haguès cantat hè ó mal,
crech que hauria fet tant goig
que si algú m' haguès sentit
de segur que hauria dit:

—Pobret, tant jove y ja es boig.—

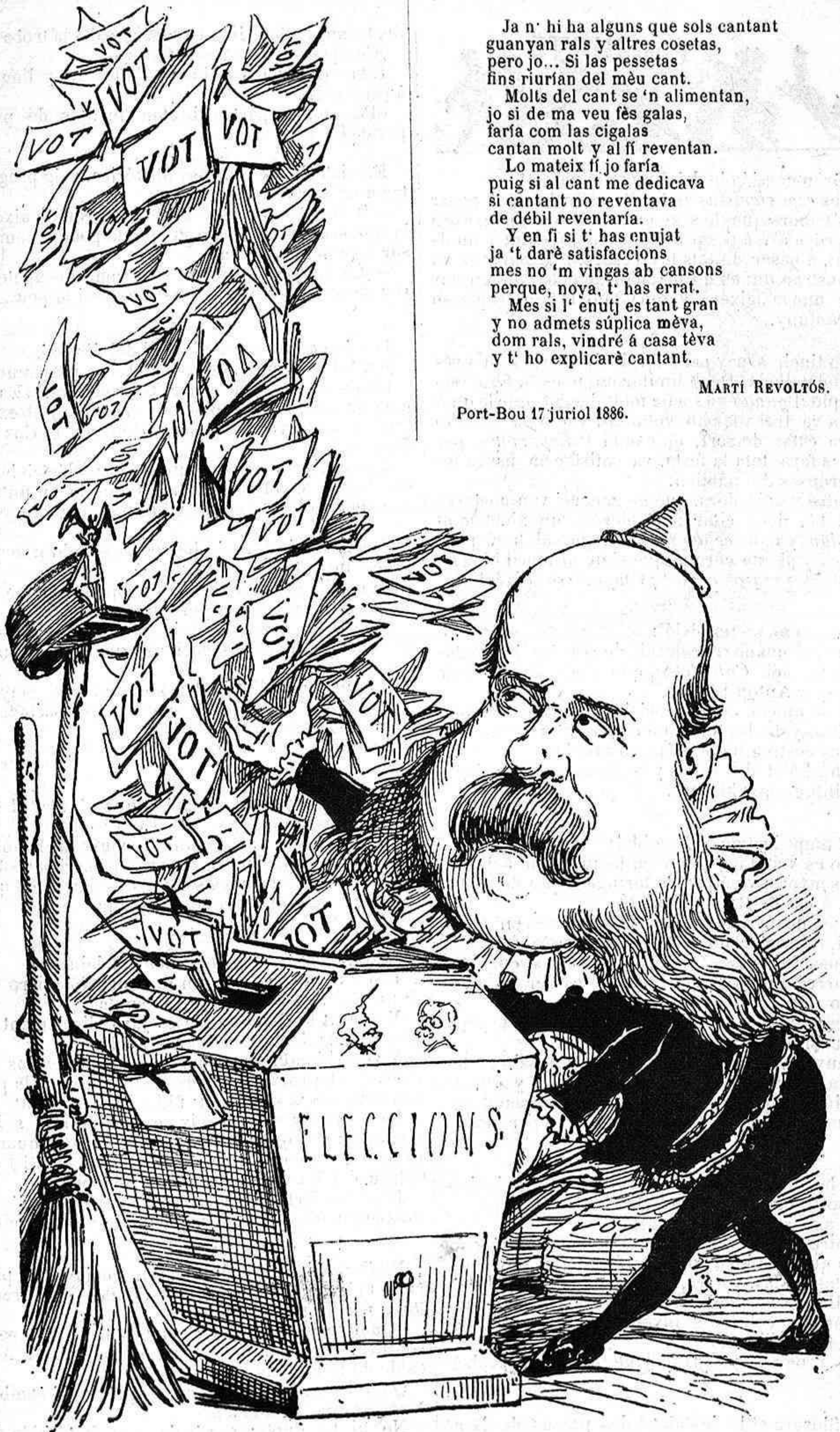
No es pas que 'l vulgò m' espanti
pero, vaya una ocurrencia,
sense un clau, fent abstinencia
y encare buscas que canti.

¡Cantar dius! ¡Mal ho tením!
pues no hi ha qui 'ls cants aboni,
menos que vulgas que entoni
los tristos goigs de Sant Prim.

LOS AMOS DE BARCELONA.

¿Qui diría que aquets cossos
y aquestas caras rialleras
son los dejs nobles patricis
que remenan las cireras?

Ja n' hi ha alguns que sols cantant
guanyan rals y altres cosetas,
pero jo... Si las pessetas
fins riurían del mèu cant.

Molts del cant se 'n alimentan,
jo si de ma veu fès galas,
faría com las cigalas
cantan molt y al fi reventan.

Lo mateix sí jo faría
puig si al cant me dedicava
si cantant no reventava
de débil reventaría.

Y en fi si t' has enujat
ja 't darè satisfaccions
mes no 'm vingas ab cansons
perque, noya, t' has errat.

Mes si l' enutj es tant gran
y no admets súplica mèva,
dom rals, vindré á casa tèva
y t' ho explicarè cantant.

MARTÍ REVOLTÓS.

Port-Bou 17 juliol 1886.

ELECCIONS DE DIPUTATS PROVINCIALS.

Ningú com ell se la campa
tractantse de fè eleccions,

y si algú li mou rahons,
fet lo joch, feta la trampa.

¡Gran corrida la del diumenje passat!

Los *esparteristas* están d' enhorabona. A pesar dels temors que 'ls s'us enemichs s' empenyavan en propalar, á pesar de la sèva juventut y finalmente, á pesar de tots los pesars, l' *Espartero* va demostrar qu' es un matador de debó, ab un cor com una calaixera y que si no tè cap tropiezzo anirá lluny.

No tinch espay pera fer de la corrida una revista detallada. Dech limitarme. pues, á fer constar que 'l *ganao* va sortir molt decent, que la quadrilla va treballar ab voluntat, y que si 'l *Gallo* no va estar de sort, en cambi l' *Espartero*, per qui 's feya tota la festa, va satisfacer ab usura las esperansas del públich.

Entre 'ls picadors, que en general van portarse molt bè, dech citar á Calderón, un xicot molt *barbián* y molt *echao p'alante* que sab hont posa la pica y planta cara ni que sigui al moro Muza.

¡Olé, los mosos cruos! ¡Vengan esos cinco!

Perque no se 'm olvidi:

Los recomano la colecció de poesías humorísticas, titulada *Calentetas*, que acaba de publicar lo senyor Anton Llatzer.

Es un aplech de composicions escritas ab molta facilitat, y de las quals ne donarém una mostra, segons costum, en lo número próxim.

¡Ah...! Val dos ralets y 's troba en las principals llibrerías y kioscos.

¡L' empedrat de la Rambla!

¿No es vritat que ja saben lo qu' aném á dir?

Si senyors; va á pas de tortuga, á pas de caracol... á pas de Rius y Taulet.

Si 'ls nostres administradors tinguessen amor propi, los parlariam de París, de Berlín, de Lyon, d' aquestas capitals, ahont en una nit s' empedra un carrer que 'n fa deu com lo carrer de Fernando.

¡Pero, anéulos á parlar de París á aquesta gent! Com si 'ls parlessin de la lluna.

¡Senyor Rius y Taulet! ¡Miri que nosaltres tením la redacció en la Rambla del Mitj y que la sèva incuria pot ocasionarnos una desgracia!

Si no ho fa per Barcelona, ¡fássiho per nosaltres!

En las últimas eleccions de diputats provincials han sortit elegits... los que havían de sortirne.

¡D' aixó se 'n diu progrés!

Dintre de poch lo govern s' inventará una máquina qu' ella mateixa s' ho fará tot. Confeccionará las llistas, votará, fará l' escrutini y hasta anyadirá zeros y fará las raspaduras necessarias.

¡Llástima com no s' inventa una máquina que pagui la contribució!

¡Oh progrés, progrés! ¡qué 'n vas de poch-á-poch!

La filoxera s' ha instalat á dos passos de Barcelona.

¿La volen veure? Arríbinse fins á Sant Pere Már-

tir, terme de Sant Just Desvern, y allá la trobarán.

¿Comprenen are si som felissos?

Libre-cambistas á Madrid... filoxera y llagosta á provincias.

«Por todas partes brotan fuentes de prosperidad.»

En vista de l' amenassa filoxérica, vaig preguntar á un taberner:

—Bartomeu ¿y are cóm vos ho faréu ab aixó de la filoxera? 'M sembla á mí que ja podeu comensar á cambiar d' ofici.

—¡Cá, barret! Nosaltres som com los apotecaris: mentres la filoxera no se 'ns posi al pou...

Los francesos son de la pell del dimoni.

¿Qué dirían que han inventat are últimament?

Una máquina per votar. Sí, senyors, sí, una máquina per fer las votacions depressa y ab exactitud en qualsevol Assamblea, Congrés ó Cos de liberant.

Consisteix en apretar un timbre eléctrich y 'l resultat de la votació queda estampada en un full de paper, colocat en una máquina receptora.

Pero bèn mirat, no hi ha que assombrarse per aquest invent.

La gloria de la invenció d' aquesta mena de máquinas correspon als espanyols.

¿Qué compón una máquina de votar, al costat de la máquina de fer eleccions, que s' usa aquí á Espanya?

Máquina complicada; pero que no falla may.

Un cop de manubri y queda feta, pastada y cuyta una majoría.

¡Lo que no 'ns inventém nosaltres!...

Hi ha á Fransa un aragonés que 'l día 21 del passat agost va cumplir 116 anys d' edat.

Ja tè sort d' haverse'n anat á viure á Fransa.

Si arriba á quedarse á Espanya no arriba als 90.

Aquí 'l clima prou es sá; pero 'ls disgustos que 'ns dona 'l govern son de mal pahir.

Aixó ho contan los periódichs andaluzos.

Era una noya guapa, un tipo deliciós; pero tot d' un plegat va voler tirar per santa.

Y durant la Quaresma passejava diariament, á péu descals, lo calvari del sèu poble.

Y vels' hi aquí que á copia de santificarlos, lo cervell li ha baixat als p'us, de manera que la pobra avuy dia 's troba ab l' últim pís desocupat.

La sèva manía consisteix en creure que s' ha tornat santa y que viu á la gloria. Lo sèu quarto es lo cel, y quan hi va algú de la sèva familia, se 'l treu del davant á empentás y rebufos.

Ja poden dirho per tot arreu: ha fet més víctimas lo fanatisme religiós, que qualsevol epidemia

El *Barcelonès*, plé d' alegría, copiava un párrafo epigramátich dedicat al arcalde de Barcelona, per un periodista italiá.

«Quan lo Verbo 's feu carn y cortesia y 's personificá, digué 'l periodista, s' anomená l' Arcalde de Barcelona.»

Quan lo verbo 's feu carn... ¿qué 'ls hi sembla á vostés que 'l coneixen?

No hi ha dupte: á pés de carn, l' Alcalde de Barcelona val alguna cosa.

Un' altra brometa del corresponsal del *Imparcial*.

Al donar compte de la gira campestre, s' entusiasma describint lo gran cop de vista que s' abarca desde la cima del Tibidabo, y diu que després varen baixar per celebrar lo fraternal banquet de la premsa, en la preciosa quinta del Sr. Rius y Tauler.

Tothom sab que 'l banquet va celebrar-se en lo manicomi de la Nova Belen.

Aixó 'm recorda alló que per enganyarlos solen dir als infelissos que necessitan los auxilis del Sr Giner.

—Vaja, aném, aném cap á la torre.

A Madrit los italians van ser obsequiats ab manzanilla, *juergas* y cant y ball flamench, y ab un parell de corridas de toros.

¡Bon concepte haurían de formarse del cervell d' Espanya!

—Estich molt cremat, deya un xaró.

—¿Cremat? Y aixó, ¿per qué?

—Perque veig que 'ls periodistas italians y espanyols no fan més que brindar per l' unió de la rassa llatina. Y jo crech que no anirém bè, fins que la haguém exterminada.

—¿A la rassa llatina?

—Sí, home, als capellans.

Acaba de morir una gran artista, la contralt Elena d' Angri Vitturi.

Brillá en aquell temps en que 'ls cantants, valent més que 'ls d' are, guanyavan menos que avuy día, y no tenían tantas pretensions.

La d' Angri, á més de una gran artista era una gran patriota.

Se trobá á mitjans del sigle en la ciutat de Ná-pols, en un día de bullanga, y vestida d' home y fusell en má va instalarse en una barricada.

Una dona del país contribuía á la defensa, carregant fusells, y en un moment d' entussiasme la d' Angri va ferli un petò.

La dona tenia marit, y 'l marit anava á venjarse de la d' Angri, quan aquesta, mostrantli 'l pit desnú, va probarli que sense perill del honor de ningú, podia besar á un' altra dona.

Pochs días després la d' Angri era passejada triunfalment per la ciutat com una heroína.

A Medina del Campo s' estava cantant un *Te-Deum* en commemoració de haverse salvat fa anys aquell temple dels efectes de un llamp que no va fer més que destrossar una imatge colocada al costat del rellotje.

Y vejin lo que son las cosas: mentres cantavan lo *Te-Deum*, va caure un altre llamp escrostant la mateixa imatge.

Ja es la tercera vegada que succeheix la mateixa broma, y sempre 'l día 22 de agost.

Y are pregunto jo, fins á las personas més confitadas en lo fanatisme religiós:

¿Qué crehen qu' es lo que pot produhir més efecte, un bon *Te-Deum* ó un bon para-rayos?

En lo carrer de Sadurní hi ha un rétol que diu: «*Saludador*.—Recibe de ocho á doce y de tres á seis.»

En lo carrer de la Cadena n' hi ha un altre concebut en aquests termes:

CONFIDENCIA.

—¿Qué tal, Quimeta? ¿com te proba 'l matrimoni?
—¡Psè! Ja ho veus...

«*Sonámbula*.—Recibe de nueve á doce y de tres á seis»

Y després dirán que l' industria está perduda.

En los Karpatos (Rumania) hi ha una costum molt curiosa. Cada any lo dia de Sant Pere, en una montanya situada á 5,000 peus sobre 'l nivell del mar se celebra una fira de nuvis.

Totas las noyas casadoras y tots los joves que volen pendre estat se reuneixen en aquellas alturas, per veure si troban lo medi de acomodarse. Y de la fira 'n surten moltíssims casaments.

Senyor Rius y Tauler ¿no podria establirse una fira per l' istil cada any lo dia de Sant Francisco, en la cima del Tibi-Dabo?

Exámen de botánica:

—Diga si es servit, pregunta 'l catedrátich, ¿á quina familia pertanyen las patatas?

Lo deixeble:

—Las patatas: A una familia pobre; pero honrada.

EPÍGRAMAS.

Un xicot de curta edat
preguntá un día á sa mare:
—¿Es cert qu' estich obligat
á tractá al confés de pare?

A. BOIX ZORRILLISTA.

Després qu' en lo tocadò
una hora hi está l' Artura,
sempre 'm diu:—¿Tinch bon coló?
Y al moment li responch jo:
—No hi entench ab la pintura.

PEPEI D' ESPLUGAS.

FIGURIN PEL PORVENIR.

Aspecte que 'ls espanyols tindran d' aqui un parell d' anys, si aquets sagastins extrany no 's deixan de fer bunyols.

TRENCA-CAPS

XARADAS.

I.

Ma primera es negoció,
hu-dos una part del home,
lloch molt comú tres ab quatre
y hu-quart propietat molt bona.
Tersa y prima tè ab frecuencia
lo soldat que va á la Habana.
y es un fruyt molt bó al hivern
lo tot d' aquesta xarada.

FREIXETA PETIT.

II.

Hi ha molta aygua en ma primera,
y es verdura ma segona;
musical es ma tercera
y Total nom de una dona.

NOY PETIT.

ANAGRAMA.

En Pep tot que tot fuster,
segons va dirme en Traver.

P. A. NARRA.

CONVERSA.

—¿Qué no ho sabs? A cala Francisca tenen forasters.

—¿D' ahont?

—Búscaho, que no fa pas tant rato que t' ho he dit.

J. ABRIL.

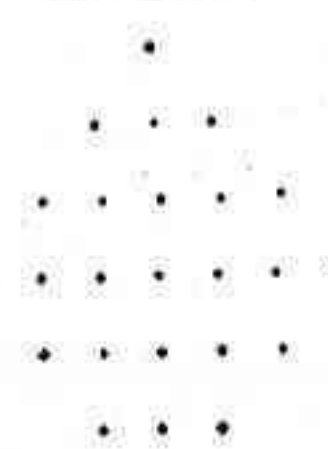
TRENCA-CLOSCAS.

DISPARA.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de un carrer de Barcelona.

UN FUMIGAT.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—Segona: fenómeno químich.—Tercera: en la montura de un colomar.—Quarta: nom de dona.—Quinta: idem idem.—Sexta: parentiu.—Séptima: vocal.

J. S. y P.

TRENCA-CAPS.

MORRO DE BOLERO.

Ab las anteriores paraulas formar lo nom de un personatje polítich de gran anomenada.

CAMPANER DE LLEYDA.

GEROGLÍFICH.

×
B
1885
1886
L
IITII

MANOLITO.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Se-bas-ti-á.
2. ID. 2.ª—To-ma-sa.
3. ANAGRAMA.—Ter-Ret.
4. CONVERSA.—Carlos.
5. INTRÍNGULIS.—Milans.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Carretas.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Lo contramestre.
8. GEROGLÍFICH.—Per punts los sastres.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.